

שלושים לאמא- סבתא -סבתא רבא והחותנת

אמנו היקרה נולדה בקינסברג שבמזרח גרמניה, ב-3.4.1919, למשפחה חמה וציונית, הצטרפה לתנועת נוער יהודית בעיירה שלהם

בשנת 1933 החליטו הוריה להעלות אותה ארצה והיא בת 14, בליינות מדריכה הגיעה לארץ, היישר לבית הספר החקלאי "בן-שמן", שם הכירה עלם חמודות כבן 16, שמו אליעזר בן יעקב, שלימים היה לבעלה במשך 80 שנה, עד לפני שנה ו 4 חודשים.

וכפי שסיפרה אמא-סבתא: "באחת הבקרים העירו אותם לחליבת פרות, בשעה מוקדם מדי, הפרות עדיין ישנו: והם לא יכלו לחזור לחדר בגלל בגדי העבודה כדי להמשיך לישון עוד שעה, אז נשארו לישון במתבן, אך לא צמודים עד שהגיעה שעת החליבה.

כשסיימו את הלימודים, עמדה בפניה השאלה, האם להצטרף לגרעין שלה שהיה מיועד לקיבוץ אלומות או לגרעין של אבא שלנו שהלך לעין חרוד, והיא בחרה ללכת איתנו ומאז והלאה היו ביחד, כדי ללכת לגרעין היא ביקשה את רשותו של אביה שאמר לה שתשאל את אמה כשתחזור מחו"ל והיא הסכימה למרות שההורים רצו שתלמד.

הם הלכו להכשרה בעין חרוד ומשם לאזור הקריות, משם גם יצאו מתישהו לעזור בהקמת החומה ומגדל של חניתה - כמה היא היתה גאה בכך, החיים לא היו קלים אך היא בחרה להיות חלוצה ולהיות בקיבוץ. התחתנת עם אבא בשנת 1938- בגיל 19, והיית צריכה להתחלק בבגדי כלה עם בחורה נוספת שהתחתנה באותו יום, ולמחרת כבר עבדת שוב.

הייתם ממקימי קיבוץ שדות ים, התחלת שם כעובדת בגו ירקות, כשהציעו לך לעבור הכשרה בגידול תינוקות, בקשת לחשוב על זה קצת ואחרי הרהורים הסכמת לעבור את הכשרה

רן כבר נולד ב-1941 ויחד איתו הלכת להכשרה בגבעת חיים ומשם הלכת להכשרה נוספת בבית החולים העמק בעפולה, ומרגע שחזרת לשדות-ים היה מוטל עלייך עול כבד ואחריות כבדה וכפי סיפרת תמיד, לא היה לך עם מי להתייעץ, וגם רופא היה מגיע בתדירות נמוכה מאוד, ולעיתים קרובות היית לוקחת תינוקות לחדרה דרך שפת הים ורק בחזרה משם, היית מסתדרת עם אחד מבעלי התפקידים.

היית גם מחסנאית בגדים, ואז מרבית החברים שבאו מבחוץ, מסרו את בגדיהם למחסן כמוך, וכולם השתמשו בבגדים.

בשנת 1947- נולד עופר ז"ל, הבן השני שטבע בים לאחר שנתיים וגופתו נמצאה בהרצליה, החברים בקיבוץ לא ידעו איך להתמודד עם האסון הזה, וחמקו מכם בשבילים. זה היה מאוד קשה לכם עם חוסר התמיכה של הציבור בקיבוץ.

בשנת 1950- נולד עמרי, ושנה אחרי זה היה פילוג שהביא אותכם לעזוב למעין צבי, בכאב רב, כי היו לכם חיי חברה טובים שם. התקבלתם במעין צבי בכבוד רב ומתוך רצון שהקליטה תהיה טובה וקלה איפשרו לכם להכנס היישר לשיכון א'.

גם כאן המשכת לעבוד עם תינוקות עד גיל 65 בערך, כשאת מובילה, יועצת ומטפלת ומטפחת דורות של מטפלות - הורים ותינוקות, צריך לזכור שלא היית מסתכלת לעולם על השעון, בכל שעה וזמן בשעות הפנאי, היו מגיעים אלייך להתייעץ, ולהעזר בטיפול בתינוקות שהיו מרגישים לא טוב, או שאת עצמך הגעת לא פעם לבית תינוקות מאוחר בלילה כדי לעשות אינהלציה לתינוק. היו מקרים שגם המלצת להורים לנסוע ישר למיין והם הודו לך על כך. בשנת 1955- נולדתי אני, וזכיתי לאמא מומחית בתינוקות אך בעיקר חמה ובעלת לב רחב, שתמיד תומכת ונותנת הרגשת בית, גם לכאלו שהצטרפו למשפחה - כמו שמחה, בהיותה נערה שהתיידדה עם רן התקבלה כבת בית, כמו אריק לביא שהצטרף אלינו לאחר עזיבת ההורים.

אמא נלחמה למען בניית בית התינוקות ועמדה זקופה מול בעלי התפקידים השונים כדי להביא את בית התינוקות לתפקוד הטוב ביותר ולא ויתרה לאשפי הבנייה בקיבוץ, ולאחר מכן פעלה בצורה דומה לבניית גן חרוב. שם גם נערכה לה מסיבת יום הולדת עם וסיום תפקידה כמרכזת הגיל הרך. עם סיום תפקידה כמרכזת גיל הרך התחלקו בתפקידה מספר חברות בתחומים שונים, אמא קיבלה חדר להכנת צעצועים ומשחקים וספרים לגיל הרך אותו חילקה באהבה לבתי ילדים, והיתה אחראית למחסן הציוד, הכל במסירות אין קץ.

חייב אני להזכיר את העזרה הרבה של אמא, לנו עם התאומות הדס והילה - בעיקר בשבתות שליסה היתה יוצאת לחופש והיה צריך להרדים את הקטנות, ובכל עת זמן היא היתה נעטרת ובאה. או שאחת מהן סרבה לבלוע תרופה.

בית המשפחה היה פתוח לכל- חם ולבבי, והשיא היה בסוכות, הזמנתם מאות אושפזין במשך השבוע בכמה סיבובים בהרכבים שונים, הכנתם כיבוד, כולל היין המיוחד והמיץ רימונים שאבא הכין!

בשנים האחרונות עמדת בתוקף על כך שצריך להכין מתנות לכל הבנים - נכדים והנינים ולעוד אנשים מהמשפחה ומחוצה לה! שהיו קשורים, עם ברכה מודפסת ומתאימה לכל אחד ואחד.

לא נשכח את כמויות הספרים שהצלחת לקרוא במשך שבוע ימים עד שהכניעה אותך הסחרחרת ונשארתי במיטה עד יום הפטירה.

אמא - סבתא וחמה יקרה- שכבי בשלום על משכבך ליד בעלך היקר - אבינו סבנו ... מהבנים רן ועמרי ויובל- ומהכלות המסורות שמחה ושרון האוהבים שעמדו לצידך בכל השנים האחרונות וסייעו כמיטב יכולתם להקל עליך את החיים ... ותמיד ציינת שזה נתן לך את הכוחות והעידוד.

כתב - יובל בן-יעקב
בן הזקונים